

Quina decepció, Déu meu!

written by Joan Fonollosa | 19 de febrer de 2022

Digueu-me malpensat, però mentre escoltava la roda de premsa per presentar l'Estratègia Internacional del Consell per la República em va venir al cap una idea que com més hi penso, més veritat em sembla: en algun moment de les darreres setmanes hi va haver a Waterloo una conversa que devia anar més o menys així:

– La gent s'està començant a impacientar. Hem de fer alguna cosa.

– Sí, és clar, però... què podem fer?

(Pausa per reflexionar, fins que apareix la idea brillant)

– Ja ho tinc! Reinventarem el Diplocat!

Perquè això i no altra cosa és aquesta pomposament anomenada "Estratègia Internacional", amb majúscules i tot. I aleshores la pregunta és: encara estem així?

Repassem el contingut de les intervencions. A part de dir-nos que amb l'Estat espanyol no es podrà negociar mai res (una novetat absoluta, com veieu) en què consisteix aquesta estratègia? Doncs a crear una xarxa de representants que vagin a "trucar portes" (literal!) per cercar aliances i crear complicitats. I això es farà des d'una entitat privada on l'Estat espanyol no hi pot ficar el nas per enlloc. Fins i tot es va dir que aquesta entitat també "col·laborarà" amb l'acció exterior de la Generalitat allà on aquesta no pugui o no la deixin arribar (només faltaria que a sobre es fessin la competència). I per reblar el clau es va fer una crida als catalans residents a l'estranger que s'hi vegin amb cor, que s'apunten a participar-hi. A part de la protecció que dona el fet d'estar domiciliat a Bèlgica, algú em pot dir quina diferència hi ha amb el Diplocat? I ja posats, això és una

estratègia? Jo sempre havia cregut que d'aquestes coses se'n deien instruments per dur a terme una estratègia. Francament, em sembla que si jo fos un dirigent estranger i vinguessin a trucar a la meua porta amb això els despatxaria educadament amb un "No, gràcies" i prendria nota que amb aquesta gent no anirem enlloc.

Per tant, ara la pregunta que ens hem de fer és: com pot ser que encara estiguem així? Han calgut quatre anys per arribar fins aquí? L'excusa que es va donar és que amb l'elecció i posada en marxa de l'Assemblea de Representants, el Consell començava a caminar. Perdó? Com diu?

Vejam si ens aclarim una mica. D'entrada, que hagin calgut quatre anys per engegar una cosa d'aquesta magnitud fa riure per no plorar. Una organització de deu persones (segons tinc entès) necessita quatre anys per començar a funcionar? Quatre anys per muntar unes eleccions? Ja sé que hi havia el front judicial, que no és una empresa normal i que hi ha hagut la pandèmia; d'acord, traguem-ne un any. Però encara són tres anys. I que els Consells Locals no es creen d'avui per demà i que... d'això la meua àvia en deia excuses de mal pagador. Una cosa com aquesta s'engega i els més lents ja aniran venint; de fet, si comença a funcionar amb eficàcia, es produeix un efecte de bola de neu que ho accelera tot sol. I encara més amb la gent mobilitzada com estava a finals del 2017. Si per muntar "això" han necessitat quatre anys, no vull imaginar el temps que els caldria per posar en marxa una república nova de trinca.

Però tot i ser greu, el pitjor no és aquesta ineficàcia organitzativa. Com és que encara hem de fer crides als catalans residents a l'estranger perquè s'hi apuntin? No s'ha fet xarxa fins ara? I hem de fer crides a la gent perquè vingui? Hi ha més de cent mil catalans que viuen a l'estranger: que no hi tenim contactes, no hi coneixem ningú, no tenim correus, no se'ns posen al telèfon? És que ningú no els ha respost o és que fins ara no se'ls havia ocorregut la

idea? Encara hem d'anar, com es diu en l'argot dels comercials, "A porta freda"? (que, per cert, és la manera més difícil de vendre). I la gent del Diplocat? No s'han aprofitat els seus contactes? No s'ha fet res, de veritat? I anunciar a bombo i platerets que "ara vindrem a veure-us" no és donar avantatge a l'enemic?

El pitjor de tot és preguntar-se què s'ha fet fins ara des del punt de vista de resultats. Encara estem havent d'anar a trucar portes, buscar aliances i crear complicitats? De veritat no s'ha fet res en aquest sentit? De què han servit els passadissos de Brussel·les? No hi ha hagut contactes, complicitats, aliances –tot molt discret, no cal dir-ho– en el Parlament Europeu? A hores d'ara no tenim ningú amb qui parlar a París, a Berlín, a Londres, a Washington, a Moscou, a Pequín...?

Fa molt de temps que ho dic, per fer la independència només calen dues coses: la mobilització de la gent per fer efectiu el control del territori i uns contactes internacionals que garanteixin uns reconeixements ràpids un cop controlat. Moltes vegades m'he queixat que no veia per enlloc l'organització de la mobilització, però confiava que s'estaven fent els contactes per als reconeixements, només que no en sabíem res per la seva naturalesa discreta. Ara es veu que això tampoc.

Quina decepció, Déu meu!